Казват, че жената, след като се омъжи, а и най-вече след като роди, се отдава изцяло на домакинството и семейните задължения, съответно забравя за ласките в леглото. А за мъжа е точно обратното – става полово активен след като се ожени. При мен обаче, докторе, се случи точно обратното. Вече шеста година съм семейна, а желая съпруга си повече от всякога. Ще уточня само, че сексът беше една от причините, поради която преди години го усетих като моя мъж - темпераментен и активен като мен. Защо тогава напоследък имам чувството, че сякаш съм му в кърпа вързана? Правим го от дъжд на вятър, след което той заспива. Как да го съблазня отново, д-р Врабчев? Как да събудя предишното му желание, когато се любехме по два-три пъти на денонощие? Защо се променя сексът след брака.
Доброслава

Здравейте Доброслава,

Когато четях и препрочитах писмото Ви до мен, не знам защо се сетих за една думичка. Една думичка от един урок по география - ВОДОДЕЛ. Ако не ме лъже паметта ми от тогава, значението й бе, че това е обикновено едно било на планина, което разделя реките, извиращи от тази планина в две различни, коренно противоположни посоки.

Ама защо тази моя асоциация е с главния Ви въпрос писмото Ви до мен? Защо?

Ами става нещо подобно, както е описано там в този учебник по география.

Представете си една хубава планина. И на нея приказна гора. И там има само слънце , песен на горски птички , омая от горски треви и билки и най вече – приказния звън на поточета , които когато тичат на долу се сливат едно с друго . Всъщност от тези поточета се създава една бистра и чиста река. Толкова бистра, че ти се иска да отпиеш от нея на всяка цена. И толкова чиста и приятна, че веднага ти се приисква да хвърлиш всичките си дрехи и да потопиш зажаднялото си тяло в нея и да усетиш онзи неин допирна на тази река, сякаш влизаш в една сладострастна любовна прегръдка... Е, сега посънувахте ли малко с мен? Приятно беше нали? Че даже и толкова бе приятно, че хич не Ви се излизаше от тези води на тази вълшебна река.

И сред като излезете веднъж пак се връщате при нея. Пак се връщате и този път с още по-голямо желание за същото преживяване. И пак... и пак... и пак...

Хайде пак ние двамата с Вас да затворим очи и да си представим следното: Вече сме от другия склон на тази същата планина. Ама там какво? Гората почти е оредяла от бурята през зимата. И навсякъде има само голи чукари. И няма песен на птички. Няма мирис на билки и треви. Разбира се, че и тук има поточета. Пак така бързи. Но много кални. А реката, в която те се сливат малко по-надолу, е много прозаична. Сиреч в нея и около нея я няма романтиката. Има само остри камъни и мътна вода. Е как да копнееш да влезеш в нея за да се пречистиш? А камо ли да отпише от нея за да утолиш своята чувствена жажда? Как? И да отпиеш –няма да е сладко и ще е по принуда. И още, още - няма емоция, няма любов, няма страст, а само по принуда.... За да не забравяме все пак, че освен съпрузи сме и сексуални партньори.

Ха сега госпожо, схванахте ли моя пример за така нареченото планинско било. Било наречено брак, съпружество, живот на семейни начала или каквото там искате.

Но лично аз съм много гневен по човешки, защо след един брачен съюз или встъпване в едни семейни взаимоотношения, правим всичко възможно и двамата, повтарям и двамата, да се отзовем от другата част на тази планина. Там при чукарите и мътната река, където няма птички и мирис на взаимна любов, на взаимни сладострастни преживявания. Защо това? По много причини!

Ще се постарая да бъда максимално кратък в изброяването им.

Първата – до вчера бяхме гаджета, бяхме любовници. Всеки от нас двамата отиваше на срещата ни с голямо желание за взаимна обич. В нощта преди срещата не спим, а мечтаем за любов. И във всяка наша среща се измъчвахме много, че времето за взаимното ни любовно щастие е безмилостно кратко. И след това брояхме с нетърпение не дните, а часовете за следващата ни среща. Когато имахме възможност изпращахме залеза и не спяхме, за да посрещнем изгрева. Не спяхме защото се любехме безкрай. И тогава винаги се питахме един друг „Обичаш ли ме?". „Обичам те много, чак до звездите и за цял живот" - отговаряше всеки от нас.. А сега, след като преминахме този вододел, какво? Според мен ако се брои правенето на любов по задължение – почти нищо! И това е защото изгубихме и двамата най-важното помежду ни – взаимната ни обич до звездите и романтиката в нея.

Неусетно вече не сме мило, сърчице, мечо, моето неземно маце и така нататък. И това, защото влязох ме в калната вода на реката на ежедневието ни. Тук вече са важни не целувките за обич, а какво печелим за да живеем! Не е че е лошо, ама вече станахме хора, които се вълнуват само от финансови доходи, престижни жилища, още по-престижни леки коли, престижни работни места, престижни училища за децата ни. Да неговорим за тоалети, костюми и още по-престижни места за лятната ни и зимна почивка...

И какво, в края на краищата думата „престижно" удави в калната река сексуалната ни обич и страст! Подчертавам – удави я! И затова спряхме да мечтаем за любов. Спряхме да търсим природата в нас и около нас. И взехме да си казваме „...и какво лошо има в това, че реката на взаимния ни семеен живот вече е кална... Ами така също е при другите! И нали и нашите бащи и майки живеят по същия начин. И си живеят добре и спокойно.

Ами сега? Ами сега ние внезапно се примирихме с това, че живеем от другата страна на този вододел, при който птичките не пеят. И вече няма слънчице, което да ни стопля. Защото през деня това слънчице грее само от другата страна на вододела. И няма нощем звезди и луна. И най-важното онази романтиката в нас, която ни свързва с природата и любовта, стана непозната дума за нас! Стана защото забравихме „обичам те"!

А колко малко е нужна пак да се върнем при онази другата река. Реката на взаимното ни щастие. Но стига да искаме и двамата. И ако сме съгласни и двамата пак ще отидем

при нея и ще си измием очите си с нейната вълшебна вода. И отново ще прогледнем. Ще прогледнем, защото забравихме да виждаме най-важното – взаимната ни любов. А всичкото останало изброено по-горе, като престижно е вятър работа. Няма пълно щастие там, където няма взаимна обич. Само с тази обич се преодоляват трудностите и несгодите в живота ни. Каквито да са и те. Защото знаеш, че винаги до теб е рамото на твоя партньор. Нежната главица на твоята партньорка. И тогава чудесата не стават само на Коледа. Те стават тогава, когато Нашия Господ Бог вижда любовта у нас в сърцата ни, и в душите ни. И така Той благославя и обичта на телата ни. Защото Бе казал в добрата книга на човеците: „Любете се и се плодете!"

А рецептата на д-р Врабчев, за да не отиваме никога в живота си през онова било, е следната: Най-напред бе словото – така започва тази добра книга, Библията. Защото, когато разговаряме помежду си, ние винаги узнаваме, какво е нужно на другия до нас в този момент. Но разговор между приятели и партньори в живота и в леглото. Разговор, пълен с много обич, а не с караници и упреци. Разговор, винаги завършващ със страстна целувка.

Още, след събуждането ни сутрин, всеки от нас да благодари на Господ за новия светъл ден, който му подарява и след това да се постарае, много да се постарае да спечели отново другарчето си до себе си. Начините за това са много. Както приказките в „Хиляда и една нощ" на Шехерезада. Всеки ден избирайте най-хубавите от тях. Но повтарям – много са важни думите и най-вече онези умалителни сладки имена, с които се наричахме в първите любовни срещи помежду ни. Както и разбира се и едно малко подаръче, ей така за късмет и на двама ни.

И целта ни е една - да останем завинаги, там край вълшебната река на най-хубавото от живота ни, най-хубавото. И то е да остареем заедно и винаги любовта ни да е между нас!

Но почакайте малко! Ето Ви и трета част от моята рецепта. А тя е една весела песничка, изпълнена някога от тогавашната първа формация на ансамбъл Тоника. Българския текст е на Захари Петров, музикалната обработка е на великолепния ни музикант Красимир Гюлемезов. Ето текста й:

В лятна вечер и по мрак
аз добре си спомням с тебе как
спряхме на самотен бряг
там, край реката.

Млад бе ти, аз млада бях
и нощта разнесе шепот плах -
обич ти ми обеща
там, край реката.

Там, край реката, там, край реката
де ми каза две слова - там, край реката.
Там, край реката, там, край реката
де ми каза две слова - там, край реката.

После тръгна ти на юг,
аз останах да те чакам тук
и не ме заведе друг
там, край реката.

Там, край реката бяга водата,
бързо времето тече - там, край реката.
Там, край реката бяга водата,
бързо времето тече - там, край реката.

Дълго чаках те до днес -
ти не прати ни писмо, ни вест -
та отидох пак нощес
там, край реката.

Дълго чаках те до днес -
ти не прати ни писмо, ни вест -

та отидох пак нощес
там, край реката.

Там, край реката плаках, горката,
чак до първите зори - там, край реката.
Там, край реката плаках, горката,
чак до първите зори - там, край реката.

Аз поплаках си добре
и реката стана на море -
всеки може там да го съзре -
там, край реката.

Там, край реката, там, край реката
де ми каза две слова - там, край реката.
Там, край реката, там, край реката
де ми каза две слова - там, край реката!

Прочетохте го внимателно, нали? А сега изненада – има и четвърта част от моята рецепта за Вас и съпруга Ви. Чуйте и вижте първо Вие сама клипа на песента. Няколко пъти, като последните два пъти го запейте и Вие. След това след едно добро преживяване, заедно със съпруга Ви, като за финал го помолете и той да види клипчето на песента. И накрая, като един добър дует запейте и двамата заедно. И така няколко пъти. И сега, каква е поуката от тази процедура? Да са върнем пак там, край реката. Към тази бистра река, с птичките и уханните треви. Това е!

{youtube}mv7vPtF253w{/youtube}

д-р Илия Врабчев - сексолог, психотерапевт